

HỒI 10

Thập Tử Nhất Sinh

Cử động quá bất ngờ của Hứa Phong không những làm cho Hứa Phong rơi ngay vào vực mà còn làm cho nhân vật nọ phải loạng choạng và mất đà, y cũng rơi theo.

Và đây là lần đầu tiên Hứa Phong nghe thanh âm của nhân vật đó vang lên. Y kêu thất thanh:

- Ôi chao! Sao người đại đột như thế! Không khéo ta cùng chết theo người mất.

Tư tưởng của Hứa Phong vụt bắn loạn, đáp hay không đáp đây? Cho dù Hứa Phong ngay lập tức nhận ra thanh âm kia là của ai...

Chưa kịp có quyết định. thân hình của Hứa Phong chợt khựng lại. Kèm theo đó chính là thanh âm của nhân vật nọ vang lên:

- Giữ được rồi! Này người đừng quấy động như lúc nãy nữa nha. Hiện ta đang giữ người bằng một tay, tay còn lại ta phải bấu vào một mô đá không lấy gì làm chắc chắn lắm đâu. Người mà quấy động, cả ta và người thế là hết đường sống. Nhớ chưa?

Hứa Phong nhắm mắt lại, thật tình vì không dám nhìn vào đáy vực sâu thăm thẳm phía dưới, miệng thì nở một nụ cười buồn.

Không nghe Hứa Phong lên tiếng, ngỗ Hứa Phong cũng đang sợ chết, nhân vật nọ lại bảo:

- Ê! Tuy bảo người không được quấy động nhưng chí ít người cũng nghĩ cách giúp ta chứ? Nào, hãy nhìn quanh người xem, có chỗ nào có thể giúp người tỳ tay hay chịu chân không? Bằng không, hừ, không lẽ ta và người cứ mãi treo lơ lửng thế này? Ta đâu thể di trì lâu như người nghĩ?

Hứa Phong chợt cảm thấy tức giận, giận người đó và giận luôn bản thân.

Thế là thay vì dịch chuyển nhẹ như nhấn vật đó cản dận, Hứa Phong lại đột ngột tràn người xuống.

Nhân vật nọ kêu lên:

- Người làm gì vậy? Không phải ta đã bảo... Chao ôi? Y phục người rách rồi, có lẽ ta không giữ được người nữa.

Đúng như nhân vật nọ kêu, động tác tràn người của Hứa Phong, cộng với cái chộp vẫn giữ chắc y phục của Hứa Phong đang được nhân vật nọ quyết liệt chi trì đã làm cho y phục Hứa Phong giãn ra, sau đó là rách toạc.

Soạt!

Vẫn nhắm mắt, vẫn nụ cười buồn bã và tâm trạng tức giận, Hứa Phong lại tràn người thêm một lượt nữa.

Lần này thì...

Soạt!

Tiếng y phục tách rời và toàn thân Hứa Phong vì không còn lực nào giữ lại bắt đầu rơi xuống.

Tại Hứa Phong nghe tiếng nhân vật nọ bật kêu:

- Mau tìm chữ bám vào. Đừng liều mình như thế. Ta đến để cứu người, nào phải muốn hại người, có sao người lại nghĩ quẩn?

Hứa Phong không buồn động đậy và lẽ đương nhiên cũng không mở miệng lên tiếng.

Có lẽ từ trên cao nhìn xuống và thấy Hứa Phong không hề có cử chỉ nào tự cứu, nhân vật nọ bật quát lên:

- Ta không thể để người chết!

Nghe thì có nghe, Hứa Phong lập tức có ý muốn mĩa mai:

“Người muốn thế nào tùy ý, nhưng muốn ta không chết trừ phi người dám liều mình lao xuống để cùng chịu chết với ta”.

Vậy mà nhân vật nọ dám liều lao xuống thật.

Bằng cách nào không biết nhưng rõ ràng dù Hứa Phong đã rơi được một khoảng xa, nhân vật nọ vẫn dám lao theo và lao kịp Hứa Phong.

Lần thứ hai một mẫu y phục khác của Hứa Phong lại được nhân vật nọ chộp giữ:

- Phù! Vẫn còn may, ta và người lại tiếp tục treo lơ lửng. Lần này, ta van người đừng xuẩn động như lúc nãy nữa, được không. Ta và người sẽ không được

may mắn lần nào nữa đâu.

Từ giận dữ chuyển sang phần nộ, Hứa Phong gào lên:

- Ta không cần may mắn nào cả. Chỉ có người mới cần thôi. Mau buông ra, nếu không, chắc chắn người cũng bị liên lụy.

Nhân vật nọ có vẻ bất ngờ:

- Ôi chào! Những lời lẽ tao nhã làm sao. Một nho sinh ta từng quen biết sao bỗng đổi thay thế này? Người không xem ta là tiểu thư của người nữa sao?

Hứa Phong cười chua chát:

- Nho sinh mà người biết đã chết rồi. Đó là vì người, vì một Giả tiểu thư như người đó.

- Vì ta? Tại sao chứ? Phải chăng người oán trách ta vì lúc ở Uy Phong Cổ Tự đã lén bỏ người lại một mình?

Hứa Phong không buồn đáp, không buồn giải thích.

Nhân vật nọ thở dài:

- Đồng ý đó là lỗi của ta. Nhưng ta mong người hãy hiểu cho ta. Ta làm sao dám lưu lại khi ta bất ngờ phát hiện kẻ thù của ta đã ẩn mặt ở đó từ trước? Hơn thế nữa, ngoài thế lực không gì sánh nổi của kẻ thù, ta còn phát hiện kẻ ta từng hí lộng cũng âm thầm xuất hiện. Một mình ta sao đương đầu nổi hai nhân vật đáng sợ đó?

Hứa Phong bĩu môi:

- Người là đồng. kim lệnh ái của bang chủ Tỏa Long Bang. Với thế lực của Tỏa Long Bang, người còn phải sợ ai?

Có tiếng cười khúc khích:

- Ai bảo người ta là ái nữ của lão thất phu Khả Thế Phương? Hóa ra vì điều ngộ nhận này, khi bị ta bất ngờ cướp khỏi tay lão cung Chủ Thần bí, người sợ ta hại nên cố tình lao xuống vực tìm chết?

Hứa Phong hoang mang:

- Không phải thế sao? Ta nghe nói, người am hiểu kinh thân pháp Phi Long Ảo gì đó của Tỏa Long Ban mà?

Tiếng cười khúc khích đổi thành tiếng rít giận dữ:

- Lấy võ công của người để hại lại người, đáng lý người phải nghĩ ra kẻ thù

của ta chính là lão họ Khả chứ?

Hứa Phong bàng hoàng:

- Nói sao? Cô nương... cô nương với lão Khả là kẻ thù?

Vị cô nương đó chếp miệng:

- Hừ thực thế nào, có lẽ đã đến lúc ta giải thích cho người rõ, nhưng không phải lúc này. Bởi vì, chắc, ta đã mệt tay lắm rồi, nếu không mau chóng thoát khỏi tình cảnh này, ta và người phải chết. Lúc đó, liệu lời ta giải thích phỏng có ích gì?

Hứa Phong phát khởi hùng tâm, kêu lên:

- Cô nương nói thật chứ? Cô nương không dối gạt vãn sinh chứ?

- Sắp chết đến nơi, ta hơi sức nào gạt người? Người tin cũng được, không tin cũng được.

Hứa Phong chợt hít một hơi thật dài:

- Vãn sinh tin! Giờ thì thế này, ngay bên dưới, vãn sinh có nhìn thấy một huyết khẩu, nếu...

- Thật ư? Huyết khẩu như thế nào? Ở phía dưới là ở dưới bao xa? Liệu người có thể lần tay tới không?

Hứa Phong đáp:

- Không thể với đến, vì vẫn còn cách vãn sinh non một trượng.

- Vậy cũng như không, ta...

Hứa Phong bảo:

- Sao lại cũng như không? Chỉ cần cô nương gắng sức một ít, vừa dùng đưa vừa ném vãn sinh về phía tả, mà không, chính là phía hữu của cô nương vãn sinh nghĩ sẽ có cách bám vào miệng huyết khẩu.

- Rồi sao nữa? Chỉ cần ta khẽ nhích động chính ta cũng phải tuột tay rơi xuống. Lúc đó, bản thân người thì an toàn, còn ta phải tan xương nát thịt sao.

Hứa Phong phì cười:

- Cô nương biết võ công đâu dễ gì tuột tay? Giả như có chuyện đó xảy ra, một là vãn sinh sau khi bám vào miệng huyết sẽ cố đưa tay giữ cô nương lại, hai là...

- Sao? Người lo thân người còn chưa xong, lấy sức đâu giữ được ta? Huống chi...

- Thế nào?

- Hừ! Ta không nói có lẽ người cũng tự hiểu, dễ gì người chịu liều mạng để cứu ta là kẻ người còn đang hận.

Hứa Phong nói thật quả quyết:

- Có hay không cô nương sẽ biết. Vì đó là ý thứ hai văn sinh đang định nói ra.

- Là ý gì? Người thử nói xem.

Hứa Phong nghiêm giọng:

- Nếu không giữ được cô nương, nếu cô nương vì thế phải rơi xuống, hãy nghe văn sinh nói đây, văn sinh cũng tự lao xuống cùng cô nương.

- Người! Hừ! Có mới nói nha? Người và ta không ân không tình, làm sao ta dám tin người sẽ có hành động như thế?

Hứa Phong giận dữ:

- Chuyện chưa xảy ra cô nương chớ vội võ đoán. Còn bây giờ, ném đi. Nếu cô nương không ném được văn sinh sẽ tự gieo mình xuống vậy.

Và Hứa Phong lập tức tự đóng đưa thân hình:

- Ấy! Người đừng cử động nữa? Ta sắp tuột tay khỏi vách đá đây này.

- Vậy còn chần chờ gì nữa? Ném đi! Nhớ, ném về phía hữu. Nào!

- Ta...! Thì thôi vậy. Ném thì ném!

Thân hình Hứa Phong liền rơi xuống và rơi chéch về phía huyết khẩu ở phía dưới thật.

Vù...

Đã chuẩn bị sẵn, Hứa Phong lập tức thu người và chồm đến, bám cả hai tay vào bờ đá nhám nhúa ngay mép huyết khẩu.

Lập tức có tiếng nữ nhân hô hoán:

- Ta bị rơi đây này! Ta giao sinh mạng ta cho người vậy.

Hứa Phong thất kinh. Vì bản thân Hứa Phong nào có kịp thu người lên và chui vào huyết khẩu. Với cảnh này mà nói, Hứa Phong dù rất muốn cũng đâu còn cánh tay nào để đưa ra hoặc đón đỡ hoặc chộp giữ nữ nhân nọ như đã hứa.

Hứa Phong chợt thét lên:

- Chân! Chân! Cô nương phải cố chộp lấy chân của văn sinh. Nhanh lên!
Soạt!

Y phục của Hứa Phong bị chần xuống. Cùng lúc đó, toàn thân của Hứa Phong cũng bị trĩ xuống do phần hạ thân đã bị vòng tay nữ nhân nọ quấn chặt.

Hậu quả dĩ nhiên là phải có hai tay đang bám giữ mép huyết khẩu của Hứa Phong từ từ chuội đi.

Hứa Phong kinh hoảng, cố bấu giữ mười ngón tay vào bờ đá, miệng kêu:

- Văn sinh khó thể giữ lâu hơn. Nếu có cách nào thoát được, cô nương cứ tùy tiện thoát. Không cần bận tâm, lo lắng cho văn sinh.

Từ phía dưới, thanh âm nữ nhân vang lên như cam phận:

- Vẫn còn một cách để thoát khỏi cảnh này. Người không chi trì được nữa thì cứ buông tay. Ta và người đành chịu chết vậy.

Thật lạ, nếu lúc Hứa Phong nao lòng và quyết chết đã có nữ nhân nọ bao phen liều mình cứu nguy, thì lúc này câu nói bi quan của nàng lại làm cho Hứa Phong phấn khích và có quyết tâm phải sống.

Hứa Phong không kể gì sự đau đớn, mười đầu ngón tay vẫn cào vẫn bấu, quyết không chịu buông rời bờ đá nhám nhúa hiện là vật cứu tinh duy nhất cho cả hai.

Thân thể vẫn bị đeo trì, càng khiến Hứa Phong mau lâm vào cảnh kiệt lực.

Cứ như thế, không bao lâu sau đó, Hứa Phong chợt thở phì phò và nói qua hơi thở mệt nhọc:

- Được rồi... phì... phì. Nếu cô nương còn chút sức lực nào hãy cứ bám vào người văn sinh mà leo lên. Cứ từ từ thôi, chúng ta rồi sẽ thoát! Phì... Phì...

Giọng nói của nữ nhân nghi ngờ:

- Thoát ư? Người... Người...

Không thêm một thanh âm nào nữa, trái lại qua cử động thoăn thoắt của nữ nhân, nàng đang leo lên huyết khẩu bằng chiếc cầu nối duy nhất là thân hình của Hứa Phong, đủ cho Hứa Phong hiểu và thán phục. Nàng đã ngỡ phải chết, nàng không hề tin cho dù nghe Hứa Phong bảo cả hai sẽ thoát, nhưng sau đó khi vượt qua nỗi nghi ngờ, nghi ngờ chính bản thân và thực tại, nàng tỉnh lại thật nhanh để trở lại một bậc nữ anh thư quyết đoán và là bậc nữ lưu am tường võ học mà bản thân Hứa Phong từng thán phục.

Chuyện sau đó bỗng trở nên dễ dàng hơn, nàng là người luyện võ nên sau khi leo lên, chỉ cần vài lượt kéo tay nhẹ nhàng của nàng. Hứa Phong đã được nàng lôi lên và đặt an toàn ngay huyết khẩu.

Cũng nhanh nhẹn như vậy, sau một thoáng ngẩng đầu nhìn lên miệng vực, nàng lên tiếng cả quyết:

- Từ đây lên miệng vực chỉ ít là ba mươi trượng chiều cao, đến bản thân ta cũng không thể leo lên, nói gì đến việc đưa người cùng thoát. Cũng được thôi, trong huyết khẩu hiện có gió thoang thoảng đưa ra, điều này cho thấy từ đây có thể theo huyết khẩu thông đến một nơi nào đó, không loại trừ đó sẽ là nơi giúp chúng ta thoát thân. Ta nghĩ, chúng ta cũng nên mạo hiểm thêm một phen nữa. Thà như vậy còn hơn, không thể bỏ qua bất kỳ cơ hội nào.

Là nữ nhi nhưng vì nàng là người hiểu võ công, khác với Hứa Phong là người không biết gì cả, nên vừa dứt lời, nàng liền thoăn thoắt chui vào huyết khẩu.

Hứa Phong đâu còn cách chọn lựa nào khác, đành phải chui theo.

Huyết khẩu tuy dài nhưng càng vào trong càng thu hẹp dần, khiến Hứa Phong đôi lúc phải bò bằng tứ chi.

Cử động này làm cho Hứa Phong chợt buột miệng kêu lên:

- Ôi chao!

Ở phía trước, nghe Hứa Phong kêu, nàng lộ vẻ quan tâm khi dừng lại hỏi:

- Sao thế?

Hứa Phong đáp:

- Bò như thế này, mười đầu ngón tay của vân sinh...

Ở phía trước, nàng buông tiếng cười khẩy:

- Người đau! Hay phải bò như thế này đối với hạng văn nhân nho nhã các người là hành vi nhục nhã, sỉ khả sát bất khả nhục?

- ...

- Người không đáp? Bò nữa hay muốn quay lại thì tùy người. Phần ta, có điều này ta nghĩ người nên biết, để chi trì sinh mạng, để thực hiện cho bằng được hoài bão của mình, đối với ta chính là sống để báo thù, đừng nói chỉ chịu nhục, chịu khuất tất như thế này, có chịu nhiều hơn thế ta vẫn cam tâm.

- ...

- Còn nữa, là sĩ tử hần người phải biết, có cái chết nặng như núi Thái Sơn thì đôi lúc cũng có cái chết nhẹ tựa hồng mao. Điều quan trọng đối với ta, đối với mọi người, là phải chết như thế nào cho xứng đáng. Ta không nói thêm nữa, chuyện của người tùy người quyết định vậy

Theo thanh âm vang lên, Hứa Phong biết nàng lại tiếp tục bò sâu vào huyết khẩu.

Cắn răng để khỏi bật lên tiếng kêu đau, Hứa Phong vận dụng tứ chi bò theo.

Được một lúc, có tiếng nàng nhẹ thở phào:

- Ổn rồi! Hóa ra huyết khẩu đã đưa chúng ta lọt vào lòng núi Võ Di lại có cả một dãy thạch động liên hoàn này?

Hứa Phong tiếp tục bò lên và do huyết khẩu quả nhiên ăn thông với một thạch động nên địa hình trở nên rộng dần, thừa chỗ cho năm bảy người cùng đứng, hướng chi hiện giờ họ chỉ có hai người?

Giương mắt nhìn quanh, Hứa Phong buộc phải thì thào:

- Cô nương bảo đây là dãy thạch động liên hoàn?

Nàng phì cười:

- Đương nhiên người không thể nhìn thấy, vì mục lực của người biết võ công dĩ nhiên phải tinh tường hơn những kẻ không biết võ công. Tuy nhiên ta nghĩ người không có gì phải sợ. Bóng tối chỉ dành để hù dọa những người không am hiểu võ công mà thôi. Đã có ta ở đây, ngay bên cạnh, người, người cứ việc nói lớn tiếng, cần gì phải thì thào thì thào.

Hứa Phong vẫn cứ thì thào:

- Lão Cung chủ Thần Bí Cung cố tình dẫn dụ bang chủ Cái Bang đến tận Võ Di Sơn này, vì cô nương bảo trong lòng núi có nhiều thạch động liên hoàn, cô nương thử nghĩ xem, nhờ đây là tổng đàn của Thần Bí Cung thì sao?

Hoàn toàn không như Hứa Phong nghĩ, nàng vẫn oang oang:

- Giả như người nói đúng, đây chính là tổng đàn Thần Bí Cung, cho người hay, vì người không phải người luyện võ, nên không am hiểu, bọn môn nhân Thần Bí Cung này giờ đâu dễ gì để người và ta yên thân? Chúng phải phát hiện hai ta từ lâu, và chúng phải có sự đối phó. Vì những chuyện đó cho đến giờ vẫn chưa xảy ra, người yên tâm đi, quanh đây nhất định không có người và mãi mãi sẽ không ai tìm thấy hai ta nếu ngay bây giờ cả ta và người không gấp rút tìm ra lối thoát.

Nàng lập luận quá đúng, Hứa Phong một lần nữa thán phục nàng. Vả lại, dù sao nàng cũng là người am hiểu võ công, nàng có quá nhiều kinh lịch cũng phải, không như Hứa Phong, đây là lần đầu tiên đụng chạm và bôn tẩu giang hồ.

Bất chợt, Hứa Phong bị nàng nắm tay lôi đi:

- Ta nhận ra rồi. Gió từ phía này thổi đến. Hãy mau theo ta.

Là nam nhi, phải để nữ nhi đưa đi, nhất nhất điều gì cũng được nữ nhi dẫn dắt chỉ điểm, tự trong lòng Hứa Phong cảm thấy khó chịu. Tuy vậy, vì vẫn muốn thoát và nhất là không đủ lực để cưỡng lại sức lôi kéo của nàng, Hứa Phong vẫn phải vất vả bám theo.

Do không nhìn thấy gì, có lần Hứa Phong vấp phải một vật chột nhô cao suýt ngã.

Nàng kịp thời dừng lại và đỡ Hứa Phong lên:

- Sao người kém thế? Chỉ một mô đá nhỏ thôi mà, người không tự gượng được sao?

Hứa Phong ngượng mắt, lí nhí:

- Vẫn sinh... Vẫn sinh...

Nàng thở hắt ra:

- Thôi, khỏi phải biện bạch nữa. Đi!

Nàng lại lôi Hứa Phong đi.

Từ phía xa, nếu Hứa Phong không cho đây là điều tưởng tượng, dường như có ánh sáng mờ mờ đưa đến.

Và điều đó hiển nhiên lại là sự thật. Hứa Phong nghe nàng bật reo:

- Thoát rồi! Ở phía trước đã có ánh sáng. Nếu ta đoán không lầm, chỗ sáng đó phải là một triền núi. Hay lắm! Vậy là chúng ta thoát rồi.

Nữ nhi sao vẫn là nữ nhi, do quá vui mừng, lúc bật reo, nàng cứ nắm tay Hứa Phong giật qua giật lại.

Hứa Phong lần này không kèm được nữa, vừa cố rút tay về vừa kêu:

- Ôi!

Nàng vẫn giữ chặt tay Hứa Phong, miệng lầu bầu:

- Lại nữa rồi? Ai cũng nói văn nhân là hạng bạc nhược, ta chỉ mới khế giật tay, người đã luôn miệng kêu đau thế sao? Xem ra, có lẽ đây là lần đầu tiên

hạng công tử thiếu gia người phải chịu.

Đang nói, nàng bỗng dừng lời.

Tiếp theo đó, chính nàng kêu lên:

- Ôi chao, những ngón tay của người...

Hứa Phong giật mình và cố thu tay về.

Lần này, do nàng đang bàng hoàng vì phát hiện sự thật nên không giữ nổi tay Hứa Phong. Vậy là Hứa Phong sau khi thu tay về lập tức giấu vào người.

Nàng tỉnh lại kịp lúc và bằng sự nhanh nhẹn của người luyện võ nàng vẫn có cách chộp lại, chộp giữ cả hai tay Hứa Phong.

Hứa Phong không đủ sức cưỡng lại đành để nàng cầm và sẫm soi nhìn vào hai bàn tay của Hứa Phong.

Nàng chột để lộ nữ tính khi xuýt xoa lên tiếng:

- Thì ra, vì để chi trì sinh mạng cho cả hai, để ta không rơi xuống vực, vô tình người phải hủy hoại mười đầu ngón tay của người đến thế này ư?

Hứa Phong âm ừ:

- Chuyện đâu có gì đáng nói? Còn mạng là tốt rồi, tiếc gì mười đầu ngón tay?

Nàng tỏ ra ân hận:

- Tay của người thế này thảo nào không đau lúc phải bò theo ta? Vậy mà ta cứ ngỡ người là hạng thư sinh bạc nhược, chỉ chịu khổ một chút cũng kêu đau...

Hứa Phong cười gượng:

- Đó là sự thật! Cô nương hà tất phải áy náy.

Nàng xoa nhẹ hai bàn tay của Hứa Phong:

- Không đúng! Ta đã trách lầm người, không những thế, ta còn nghi ngờ, còn luôn có thái độ khinh thường người. Người... người có chịu tha thứ cho ta?

Hứa Phong rút tay về:

- Văn sinh đâu kém gì? Vì vẫn nghi ngờ nên suýt nữa văn sinh làm hệ lụy đến sinh mệnh cô nương. Văn sinh là người có lỗi trước

Nàng trầm tư...

Một lúc sau nàng bảo:

- Có câu nói "Có trải qua hoạn nạn mới hiểu nhau", xem ra đã đến lúc ta và người phải bộc bạch cho nhau nghe những gì bấy lâu nay vẫn giữ kín, vì nghi ngờ nên cố tình che giấu.

Hứa Phong quả quyết lắc đầu:

- Không cần phải thế! Hiểu nhau và tin nhau, thế là đủ. Văn sinh không có điều gì đã giữ kín cần phải nói, do vậy văn sinh cũng không đòi hỏi cô nương phải bộc bạch gì cả.

Nàng khựng người:

- Sao vậy?

Hứa Phong vẫn khẳng khái:

- Không phải sao vậy, mà kỳ thực không có gì để nói.

Nàng chợt bật ra tiếng cười khan:

- Phải chăng người sợ phải nói cho ta nghe những câu kinh văn gì đó liên quan đến sở học thượng thừa mà vô tình ta nghe lão Cung chủ Cung thần Bí đề cập đến!

Hứa Phong do có chủ ý riêng nên cố ý thừa nhận:

- Cũng có phần nào đúng như cô nương nói.

Nàng cười khẩy:

- Người lầm rồi. Đối với ta, những câu chữ ở Uy Phong Cổ Tự là vô nghĩa. Thiết tưởng người nên biết một sự thật này, chẳng phải người là kẻ đầu tiên lấy làm lạ về sự xuất hiện quá nhiều của những câu chữ vô nghĩa đó đâu. Lâu lắm rồi, lúc phụ thân ta chưa bị sát hại, người đã phát hiện và đã bỏ công thu thập toàn bộ những câu chữ đó. Rất tiếc, gia phụ chỉ làm chuyện vô ích. Vậy người hiểu rồi đó, ta cứu người vì không thể không cứu người, ta bảo người bộc bạch tuyệt đối không phải vì những câu chữ ta đã biết kia.

Hứa Phong thoáng lặng người.

Thấy Hứa Phong không nói, nàng giận dữ:

- Người vẫn chưa tin ta? Được! Ân đã báo ân, giữa ta và người sau này không còn nợ gì nhau nữa. Lối thoát cũng đã sẵn có ta nghĩ, người thừa năng lực tự mình đi trở ra. Ta...! Hừ!

Không một lời cáo biệt, cũng không một câu giã từ, nàng dùng dùng bỏ đi.

Nhìn theo cho đến lúc nàng khuất dạng hoàn toàn. Hứa Phong lẩm bẩm:

- Mong cô nương lượng thứ. Để khỏi phải hệ lụy đến cô nương, chuyện của văn sinh tuyệt đối không thể cho cô nương biết. Hẹn sau này, nếu có dịp, văn sinh sẽ giải thích tất cả.

Hứa Phong vừa dứt lời, ở phía sau bỗng có một thanh âm lạnh lùng vang lên:

- Tiểu tử ngươi còn mong có ngày sau nữa sao?

Giật nảy người, Hứa Phong định quay lại.

- Hự!

Hứa Phong bị bất động hoàn toàn, giống như lần bị hắc y nhân dùng thủ pháp gì đó làm cho bất động.

Hứa Phong bật kêu:

- Lão là cung chủ... Hự!

Mọi thanh âm của Hứa Phong đều tắt ngấm không thể phát thành tiếng.

Á huyết? Á là câm, Hứa phong hiểu vậy là bản thân vừa bị điểm vào á huyết.

Vẫn chưa hết, Hứa Phong chợt cảm nhận thần trí dần mờ đi. Trước lúc hoàn toàn lịm hẳn, Hứa Phong còn thầm kêu:

“Vậy là hết! Rốt cuộc ta vẫn phải chết...”

-----o0o-----